

Maja Rogoz

BUDI MOJ KONJIĆ

Dovoljno je ustrajno družiti se sam sa sobom da shvatiš kako se, ako su ti drugi nalik, u druge ne treba pouzdavati. Jedino ako ti drugi nisu ukoričeni. Tada vrijede druga pravila. Odavno si je to Srećko, za užu rodbinu i prijatelje Sračko, ponavljao. Nekadašnji dosadni računovođa, sada već umirovljeni gospodin Srećko, evidentiran je sigurnosnim kamerama kako i na današnji dan, po svojoj dobro usavršenoj navici, ulazi kroz vrata svoje omiljene knjižnice te oštro našiljene namjere kreće prema svom cilju. Prema svojim omiljenim slatkišima. To nisu čokolade punjene postmodernističkom prozom. Ovog puta preskočit će svoj ledeno hladni gazirani realizam. Naš glavni lik upućuje se u smjeru orašastih plodova poezije. Tamo će stati. Duboko udahnuti. Točno nasuprot nesuvislom blebetanju Harmsa, Lipavskog i Hlebnikova. Zarit će prste u policu na kojoj sjedi Dickenson, Whitman, Bajsić, Rilke i Neruda. Zatvorit će oči i ispustiti jedan dugački, sladostrasni uzdah oduševljenja. Danas će hrabro i beskompromisno uzeti 100 grama više nego što bi to učinio unatrag nekoliko dekada. Grabežljivo i lakomo grabi sve s polica dok mu se zjenicama zrcale božanstveni plodovi. Njegovu pomno koncentriranu radnju, njegov sveti svakodnevni ritual, neočekivano minira petogodišnjakinja plave kose nasativši se tik do njega. Pogleda u djevojčicu, pokloni joj jedan uštogljeni smiješak, te nastavi grabiti od Lorke do Eliota, preko Sapfe pa sve do Rimbauda.

Srećko ubrzo shvati da djevojčica stoji gotovo pa priljubljena uz njegovu nogavicu. Izbačen iz ravnoteže svakodnevne rutine, pogleda na lijevo, zatim desno te se odluči spustiti na razinu patuljčice. *"Trebaš nešto?"* - lagano povišenim decibelima Srećko pokuša iščupati zvuk iz katatone djevojčice.

"Hoćeš li mi reći kako se zoveš?" – Djevojčica Norma telećim pogledom, kao zalivena betonom, tupo zuri i naizgled koncem zašivenih ustiju iz sebe ne iscijedi niti jednog slova. Srećko izbroji do deset, prezrivo ošine Ionesca i Jarryja. Prste promrsi preko Rumi te u roku odmah zaboravlja na nepogodu koja ga je omela.

"Ja bih jahala." Djevojčici Normi želja kroz šapat proklizi s ustiju.

"Ja bih htjela da si ti moj konjić!" Lagano i nečujno ispali mala Norma iz sebe. No riječi kao prdac u gomili ne dopru do Srećka, a smrad se besramno počinje hvatati za police. *"Oprosti,*

nisam te dobro čuo! Možeš, molim te, ponoviti?"

"JA. HOĆU. DA. SI. TI. MOJ. KONJIĆ." Provrisketa djevojčica stuporoznog pogleda. Srećko osluhne hihot s polica koju je godinama u širokom luku zaobilazio. Perifernim vidom učini mu se kako mu se Beckett belji. *"Hoćeš da skupa pronađemo tvoju mamu? Ona je sigurno jako, jako zabrinuta za tebe. Siguran sam da je ovdje negdje."*

Djevojčica Norma pokaže Srećku dobro skrivenu zvijer. Cijevi ventila Normičinog sustava popucaju i voda izbiје kroz njene obraze. Nogama tapka po lokvi svojeg očaja dok iz sebe izbacuje razorne i gotovo životinjske krike. *"ŽELIM DA BUDEŠ MOJ KONJIĆ. I DA TE JAHAM TU PO DUĆANU. BUDI MOJ KONJIĆ."*

Preplašeni i lagano sablažnjeni Srećko, ne znajući kako da reagira u ovakvim ne baš svakodnevnim okolnostima nastavi promatrati djevojčicu. Žohari prime udarac, neko vrijeme ostanu plosnati, a onda opet ispupče svoje oklope i pojure tražeći zaklon. Nama ljudima ne bi trebala biti dana brzina preobrazbe. Od tihe plavokose lutkice do čudovišta. Srećko pogleda prema Kafki koji nijemo šuti.

Nepozvano, kada se najmanje nadao Srećku i Normi priđe punašna, crvenokosa žena, u ranim pedesetim godina. Kričavih boja odjevena, kroz svoja za oko bolno, crveno našminkana usta koja su se usijavala kao žilavi biftek na porculanskom bijelom tanjuru prozbori.

"Normice, mamica te tvoja traži. Mislila si se sakriti mamici svojoj? No no! Ti si jedna zločesta djevojčica koja će dobiti batine po neposlušnoj guzi."

Norma jecajući zabruna te jezikom počne brisati nakupine očaja.

Srećko, s nadom izbavljenja, pogleda u gospođu te joj se obrati.

"Ja sam ju isto pitao gdje je mama, ali Normica..." klimne u smjer djevojčice, *"nastavila je samo urlati! Vi ste baka?"*

"Ne. Ja sam njena mamica! I Norminu mamicu zanima zašto je Normica ovako uznemirena?"

Zapanjeni Srećko, s obzirom da nema djecu, svojim pitanjima nije želio unijeti nemire u svemirski poredak pedagoškog odgoja u čijem vrtlogu očito neuspješno se nalazi mala šašava Norma, prešuti čudaštvo oslovljavanja roditelja u trećem licu te nesmetano stane u prepričavanju nesporazuma.

"Ma gledajte gospođu, nije se ništa strašno dogodilo. Vaša djevojčica je stala tu pokraj mene i kada sam ju pitao treba li nešto, ona je tako slatko rekla jednu nepodopštinu. Zar ne, Normice? Poželjela je da sam ja njen konjić. Znamo svi kakva su djeca. Nemoj plakati Norma! Pa striček

se ništa na tebe ne ljuti.”

No, Normica nije prestajala plakati.

”Ja hoćem da on bude moj konj. Moj konj Đinđer. Ja bi da na konju jaaaham.”

”Normice, nemoj sunce plakati! Zlato mamino hoćeš da ja budem tvoj konjić?”

Norma majčinu agoniju samo produlji vriskom. Pod još većim tantrumom Norma gotovo počne se gušiti vlastitim suzama.

”Ja hoću njega...” malim prstićem iznenađujuće oštro bocne Srećka po trbuhu. *”I samo njega. On će biti moj konj Đinđer.”*

”Gledajte gospodine...” Gospođa Mamica duboko udahne i maramicom obriše svoje znojem usaftano čelo. Uzdahne i onda hrabro te pomalo bahato priupita.

”A to bi vam kao bio neki problem? Pa samo se četveronoške spustite... mogu vam i demonstrirati.” Gospođa mama Olgica u tren oka složi se na pod u položaj konja i počne pokazivati Srećku kako bi to trebalo izgledati.

”I prođirate ju oko polica. Ne morate hrzati ako baš ne želite. I Normica sretna a bome i vi. Ima li ičega ljepšeg nego vidjeti osmijeh naše djece?! Pa zaboga miloga na njima svijet ostaje.”

Blijed kao smrt ispod glasa prozbori.

”Molim vas gospođo ustanite s poda i prestanite se sramotiti. Je l' bi bili ljubazni i ostavili me na miru? Ja bih samo u miru proveo svoje poslijepodne i ...”

Prekine ga mama Olgica.

”I onda što? Vi kao imate nekog pametnijeg posla? Ma hajde.”

Izmoždeni Srećko se razbjesni te vidno povišenim tonom obrati gospođi.

”Gospođo draga, ostavite me i vi i vaša Normica na miru. Oprostite na izrazu, ali ljubazno vas molim – odjebite.”

”Nisam ja za vas gospođa. Ja sam za vas isključivo mama Olgica. Mama ove prekrasne djevojčice Norme koja ju je donijela na svijet. Zna li vi možda kakva je to radost rađanja? Jeste li vi ikada rađali, možda osjetili tu emocionalnu povezanost kada ste prvi put ugledali ...”
Srećkovi nervni šavovi dođu do točke pucanja.

”NE!!! I NE ZANIMA ME! A SADA ME SAMO OSTAVITE NA MIRU.”

”Oprostite, ali ostali korisnici se žale da remetite njihov mir. U čemu je problem i možete li se stišati?” Iznervirana knjižničarka Kiki Romb prozbori.

Srećko po kratkom postupku podastri svoje objašnjenje s neizbježnim upadicama gospođe mame

Olgice te nadajući se u spas knjižničarke iznenadi ga odgovor.

”Donekle bih i mogla shvatiti da bi to moglo izazvati neke neugodne poglede, ali gospodine zar vi zaista imate tako tvrdo srce? I ja sam naime majka. I ne znam kako bih podnijela ovakvu odbačenost.”

Mama Olgica ganuta skoro pa do suza, podrškom Kiki, zagrli ju te izjavi.

”To su sve bezosjećajne svinje. Ljudi bez djece. Ne znaju oni kako je to rađati.”

Srećko kojem je očito bilo fizički loše otkopča prvi gumb košulje i osjeti kako mu po kralježnici teče hladan znoj. Udahne, izdahne i tako nekoliko puta te zamoli...

”Molim Vas... ja sam star čovjek i sada sam shvatio... da kod kuće imam još nekoliko nevraćenih knjiga. Rousseau... O odgoju... Mogu li izaći?”

Norma gotovo pa u epileptičkim napadajima sve više trza po podu.

Kiki pozove kolegu.

”Dudo. Molim te dođi! Imamo jednu delikatnu situaciju!”

Dudo došepali svoju malu debelu figuru i gonjen znatiželjom zainteresirano posluša. Klimajući glavom lijevo i desno u znak negodovanja. Dudo je znao da žderonje avokada i coca cole zero, ljubitelji biciklića i zelenih bizarnih politika uništavaju društvo. Odluči pozvati upravitelja Lukendu. Upravitelj knjižnice dolazi za koji minut a u međuvremenu svi sa gnušanjem zure u sirotog Srećka klimajući glavom lijevo-desno.

Dolazi upravitelj.

”Pa dajte gospodine iskažite malo humanosti. Pa to je samo dijete.”

Srećko osvijesti u kakvom košmaru se pronašao te se da u bijeg. Pokušava preskočiti spremačicu Irenu. Svi trče po knjižnici. Metalnim kolicima neobrađenih knjiga pokušavaju mu prepriječiti put. Sudara se o Pintera, Geneta, Pirandella. Camusa kroz šapat moli za pomoć. Mrozek ga odguruje, Arrabal plješće rukama. Srećko se predaje. Duboko uzdahne. Jednim potezom ruke briše znoj sa čela. Spušta se na koljena. Mama Olgica stavlja pomahnitalu Normicu na njegova leđa i veselo procijuka.

”Eto Normice, mala mamina ribice. Čekajte da vas fotografiram.”

Svi tepaju Normi.

”Hvala gospodine što ste nam tonu živaca počupali!” Mama Olgica zlobno dobaci poraženom Srećku i nogom ga ritne u guz dok Normica veselo: „ĐIHA ĐIHA, VOLIM KNJIŽNICU!”